

da se boje zameriti nemškemu veleposestvu. V katoliško-narodni stranki na Kranjskem pa je vstal slovenskim manjšinam ob mejah vendar enkrat maščevalec.

Zemljiški dolgovi. Poljedelsko ministrstvo proučuje vprašanje, ali in kako bi bilo mogoče zadolženim kmetiskim posestnikom tekom let odplačati dolgove. V to svrhu se je obrnilo na razne denarne zavode z vprašanji, kako naj bi se izvršila ta lepa, a tudi jako težavna naloga. Zemljejniji uradi so dobili nalog, da natančno poročajo o dolgovih in njih postanku. Ti podatki bodo pojasnili, ali in kako bi se mogel uravnati realni kredit.

Češka kmetiska stranka je dolgo časa omahovala, za kako volilno pravico bi se odločila. Sedaj razglasa strankin sklep, da se je odločila za splošno, enako in neposredno volitev. Toda zraven izreka željo, da se pri volilnih okrajih ločijo mesta in dežela, ker nimata enakih teženj.

Kmetiski stan na Srbskem. Srbska kmetijska družba prireja vsako jesen v svojem domu v Belgradu poljedelsko razstavo. Te razstave so vsako leto lepše in popolnejše, pa je v istini zanimivo ogledati si jih, ker tukaj človek vidi vse pridelke srbskih polja, kaki so. Zato je zanimanje za te razstave zelo veliko. Letošnjo razstavo na primer, ki je bila otvorena pred nekaj dnevi, je prvega dne obiskalo čez 7000 ljudi, pa tudi naslednje dni je prihajalo v razstavo vsak dan povprečno kakih 3—4000 oseb, ki se ne morejo nagledati razstavljenih predmetov. Kupčija je zelo živahna, a naročbe se obnavljajo kar v razstavi. Prišlo je tudi mnogo tujih kupcev, da si ogledajo razstavo in da obavijo naročbe. Poljedelstvo v Srbiji zelo napreduje in se goji vedno bolj umno, ker ga tudi država z vsemi močmi podpira. V vsakem okrožju in v vsakem kraju je po eden v novodobnem gospodarstvu izobražen mož (okrožni in okrajni ekonom), ki je državni uradnik in je njegova zadača, da poučuje kmete v obdelovanju polja. Ti možje študirajo na prvih ekonomskih (gospodarskih) šolah v Evropi na državne stroške. Ker srbski kmet ni oskudčen, nego je nasprotno, zelo dostopen novotarijam, ako vidi, da so one dobre, ravna se prav rad po nasvetih okrožnih in okrajnih ekonomov in zato se bo poljedelstvo v Srbiji vedno izboljševalo. Nobena država na svetu se menda ne briga toliko za kmeta kakor Srbija. Od zakonov, ki se tičejo kmetijstva, ima Srbija tudi enega, po katerem se kmetu za noben dolg ne more prodati celo posestvo. Ako je kmet zadolžen in se mu vse proda, mora se mu pustiti toliko zemljišča, da

od njega lahko živi! Zato Srbija ne pozna izselniškega vprašanja, ker se nihče ne izseljuje, pač pa se nasprotno, zelo mnogo v njo naseljujejo: Črnogorci, Makedonci itd.

Velevlasti proti Turčiji. Velevlasti so zahtevale, da se uvedejo v Makedoniji prenosne in da se jim izroči finančno nadzorstvo čez deželo. S tem bi bile odpravljene vse krivice, ki se sedaj dogajajo kristijanom Turčija se je temu uprla. Zato so sklenile velevlasti poslati ladije proti Turčiji, da jo prisilijo k sprejetju pogodb. Tudi Avstrija je poslala dve bojni ladji, katerim poveljuje podadmiral Ripper, ki bo istočasno tudi poveljnik vseh ladij, odposlanih proti Turčiji. Iz Makedonije se poroča, da hočejo Turki v svoji jezi začeti klati kristijane. V tem slučaju pa namerava Bolgarija vdreti v Makedonijo, da štiti svoje brate Bolgare. Makedonske razmere postanejo lahko zelo opasne za evropski mir, če se Turčija ne uda zahtevam.

Dopisi.

Sv. Lenart v Slov. gor. (Trojiški „Gemischtwaaaren-Handlung“ odlikovan.) Odbor trojiške posojilnice je ob svoji desetletnici podaril Ferdinandu Golobu, po domače „trojiški Gemischtwaaaren-Handlung“, težko zlato uro, menda za njegove zasluge za posojilnico, ki je po njegovem uplivu prišla v posilnemske roke. Ustanovili so jo pomagali duhovniki, ko pa teh niso več potrebovali, so jih spravili iz odbora. Pač škoda, da gospod Golob ni postal načelnik našega okrajnega odbora, kar že toliko let želi, to bi se mu še le podala zlata ura! Gotovo bi mu čez 10 let tudi okrajni odbor podaril zlato uro. Lisica je rekla, da je grozdje kislo! Ah, te zabite kmečke buče, da nočejo spoznati, kako očetovsko bi skrbeli za kmete naši lenarški in trojiški tržani! Slišali smo, da ima ura tudi napis, nismo pa mogli dognati, kaj in kako je pisano. Najboljši napis bi bil: Kupljena s krvavimi žulji slovenskega ljudstva!

Sv. Anton v Slov. gor. (Veteransko društvo.) Če mora res to društvo biti, naj se pa potem tudi potrudijo, doseči svoj namen. Ponuja se dosti prilike, da mora veteransko društvo storiti mnogo koristnega za Antonjevcane. Veteransko društvo si n. pr. naj stavi velevažno nalogo, delovati nenstrašeno in odločno proti najhujši trtni uši pri Sv. Antonu, menim, proti grdemu žganjepitju. Kako velepomembljiv čin bi bil in zlat spomenik bi si

postavilo veteransko društvo, če bi se združilo večje število veterancev v družbo, katera bi se odrekla popolnoma žganjepitju! Osrečili bi s tem sebe in svoje domače, drugim bi pa dajali najlepši vzgled zmernosti! V tej in onej hiši še nočejo ničesar slišati o kaki knjigi ali časniku. Ali bi se ne dale izboljšati take žalostne razmere, če bi čital vsak veteranec ta ali oni dober slovenski časnik in bi preskrbel tudi domače z dobrim berilom. Tako veteransko društvo bi iz srca pozdravljalo vsak pameten človek! — Žalibog pa nimamo do danes nobenega upanja, da bo delovalo res v tem smislu antonjevske veteransko društvo. Kolikor smo mogli vjeti na uho, naši veteranci niti v velevažni točki, glede povelja niso edini. V pravilih so se sicer izrekli za slovensko povelje, v resnici pa ga ne marajo ter bodo kričali nemški: „vorwärts“ rseh! — Pravijo, da je pri vojakihi nemško povelje, torej tudi veteransko društvo ne more imeti slovenskega. Kako pa je potem moglo vojno ministrstvo potrditi pravila? „Pa se nismo slovenskega povelja nikoli učili in se sploh ne da kaj takega slovenski povedati!“ — Oboje laž! — Ko ste bili šolarji, ste telovadili na slovensko povelje. Če bi se ne dalo kaj takega slovenski povedati, bi še sploh ne imelo nobeno veteransko, gasilno ali telovadsko društvo slovenskega povelja. Navedemo vam pa lahko celo vrsto takih društev. — „Pač ni vredno, da se toliko pričakate radi par nemških besedij!“ — No če jih je samo par, se jih boste tem lažje naučili, mi pa bomo radi mirovali. — Smešno je, da vam je tako na srce prirastlo nemško povelje. Pa to vam povemo že danes: če nam boste nemški kričali tu okoli, pa mi tudi ne bomo več pisali Sv. Anton v Slov. gor., temveč Sv. Anton v nemčurških goricah! Drugod zahtevajo slovenskih šol, slovenskega poslovanja pri uradih, slovenskih napisov itd., se trudijo, slovenskemu jeziku povsod pomagati do veljave, vi bi pa klicali na pomoč blaženo nemščino, kjer jo najmanj potrebujemo!? Pomislite, kaj počenjate! Ali se ne pravi to, v lastno skledo pljuvati?! Če še hočete za Slovence veljati, se spametujte.

Iz Cirkove na Drav. polju. (Naš česte in drugo.) Zdaj so se menda odprle oči tistim zasleplencem, ki so ob času zadnjih volitev v okrajni zastop ptujski tako vztrajno trobili v nemčurški rog! Ptujski nemčurji so se pred volitvami tem lahkovernežem prilizovali, jim za slučaj zmage obljubovali vse mogoče in nemogoče, jih s kočijami vozili na volišče itd. „Stajerc“ je sopihal: „Kmet naj kmeta voli!“ Vse to je pa trajalo samo tako

Kar naenkrat pa vztrepeta, konča molitev in odpre okno svoje sobice. Na oknu je namreč zapazila belo pismo, na katerega ovitku je bil zaznamovan velik, črn križ. Z vidno bojaznijo seže s svojo nežno roko po papirju, hoteč se prepričati o vsebini. Odpre ga, razgrne mal umazan kos papirja, preleti z očmi besedilo in obledi.

„Prokleta!“

Predno bo končan današnji dan, mora Tvoj Breznik poginiti!“

To je bila kratka vsebina tega za Reziro groznega pisma. Bridko zaihti, vroče solze ji kanejo po licecu. A kakor vedno pogumna, neustrašena, tako tudi sedaj ne obupa. „Pa ne boš ga dobil v pest, ti Žagar ne!“ pravi Reziro odločno ter stisne svojo pest, „jaz te bom branila, moj Josip!“

Skoro izredno veseli so bili svatje pri Mejaču. Pa kako bi tudi ne: saj so pridne kuharice izvanredno dobro poskrbele za radujoče se goste in Mejačeve klet je bila tudi daleč na okoli na posebno dobrem glasu. Tudi godci so se do dobra pokrepčevali z vsakojakimi božjimi darovi ter so kaj žmetno svirali razne poskočne... Nevesta še dozdej ženinu ni nič omenila o jutraj prejeti grožnji, sklenila je namreč isto za-se ohraniti in Josipa ne spustiti od sebe. Povedati pa mu zato ni hotela, da ga ne bi razburila in s tem ožalostila. „Ne vem, kaj je vzrok, da še Slavič-

vega Frana ni od nikoder“, pravi ženini, obrnjen k nevesti, „gotovo mi je obljubil, da bo točno ob sedmih tu, a sedaj gre ura že na osem, pa ga še vedno ni.“

„Je prišel gotovo kak nepričakovan za-držek, da ni mogel od doma, sicer pa ima itak dobro uro hoda; če Ti je obljubil, prišel bo gotovo, kajti poznam ga, da dano besedo on tudi častno drži“, de Reziro.

„Jako žal bi mi bilo, če bi Fran ne prišel“, reče Josip, „on je poln šal in zdravega humorja, gotovo bi on vse svate zabaval in razveseljeval. Tudi naši fantje bi se ga vzdostili, ker on vé vedno kako novo okroglo zapeti! Pa mogoče, da še pride.“

Med tem, ko sta ženini in nevesta ugibala, da Slavičev Fran tako dolgo ne pride, bil je le-ta že na poti proti Mejaču. Pot ga je vodila skozi Globoki dol, kjer je prejšnji dan znana trojica sklepala črne naklepe proti Mejačevim in Brezniku. Steza iz te slaboglasne vasi se vije iz dola po strmih hribu navkreber; predno se dojde na vrh hriba, pelje pot skozi jako globok, strm in ozek klanec, čegar stene s svojimi vdolbljenimi votlinami dajejo popotniku v slučaju nenadnega slabega vremena dobro streho za nekaj časa. Tudi Slavičevega je danes v tem klanecu zalotila huda burja; moral se je torej hoté ali nehoté poslužiti tega zavetišča. Bila je že trda tema, ko tako tiho čepi Fran v eni teh votlin in čaka, da bi

ploha pojenjala, kar naenkrat zasliši po klanecu navzgor prihajati tri može, ki so glasno govoré, smeječ in vmes preklinjajoč slabo vreme se pomikali vedno bliže prostoru, kjer je čakal Fran lepo vreme. Ker dež le ni pojenjal, splazijo se ti trije kakih deset korakov više Frana v neko dolbino. Slavič se pomakne bolj proti vходу, da bi slišal, kaj se bodo njegovi novi sosede razgovarjali.

„To preklicano vreme, nam sicer po poti dela zgačo, a ko bomo pri Mejaču, pa bi nam bilo to deževje ali vsaj oblačno nebo kakor nalašč za naš namen“, pravi eden z globokim basom, iz katerega je Fran v svoje začudenje spoznal mladega Žagarja.

„Saj res, ta debela tema nam bo res še koristila“, reče drugi, čegar cvileči glas, ga je takoj izdal za Kočjaževega Naceta, „ko bomo namreč tega prokletega Breznika zvalili iz hiše od svatov, ga takoj popademo, zatak-nemo mu usta z robcem in potem hajd z njim, kam se bo nam spoljubilo.“

„Tudi jaz se popolnoma strinjam s to črno temo“, de tretji junak, ki ni bil nihče drugi nego Vrbancjev Cenc, „pa tudi tvoj nasvet, Nace, mi ugaja; le to glejmo, da ne bomo preveč počasni in šlevasti, ter ne bomo morali kje krvavi pot potiti.“

„Kakor smo se dogovorili, tega se držimo“,

(Konec prihodnjic.)

dolgo, dokler niso spravili ptujski posilnemški trgovci in bogataši okrajnega zastopa v roke svojih somišljenikov. Zdaj pa so naenkrat pozabili vse svoje prejšnje obljube, zdaj ne potrebujejo več kmetov, torej kmet, ponižao molči, bodi vesel, uboga para, da smeš živeti! Da, da, nevhvaležnost je plačilo sveta! Obljubiti, da, to že lahko storimo tem lahkovernežem brez skrbi, da bi pa obljube tem kmetavzarjem tudi izpolnili, to bi pa vendar bilo preveč, tako si zdaj mislijo ptujski, od slovenskih kmetiskih grošev debelo zrejeni posilnemci!

Ptujski mogočnejši, pridite si vendar enkrat ogledat okrajno cesto, ki pelje po naši občini iz Pragarskega v Ptuj! Naravnost škandalozno je, v kakem stanu se nahaja, posebno del te ceste od Pragarskega pa do takozvane šikoljske jame! Nihče bi ne mogel verjeti, da je to okrajna cesta! Na tem delu ceste se namreč prepelje največ vozov, cesta je razrita in razdejana, da je še marsikatera naših občinskih cest lepša in boljša, akoravno se naša občina ne more ponasati z dobrimi občinskimi cestami! Namesto da bi se pa z ozirom na velik promet ravno ta del ceste bolj posipaval s prodcem, pa se ravno tisti del, ki pelje skoz borovje do Ptuja. Seveda, tam mora biti lepa cesta, da se ptujska gospoda lahko vozi v borovje na lov. V kakem stanu se nahaja ta okrajna cesta, se že lahko iz tega sklepa, da je pred kratkim časom blizu Pragarskega nek avtomobil obtičal v cestnem blatu, tako da ga je moral cestar, ki je bil k sreči blizu, pomagati iz blata vzdigovati in porivati naprej! 5991 K 20 v plačuje naša občina letnih okrajnih doklad. Za omenjeni kos okrajne ceste, ki je nad 5 km dolg, pa se porabi vsako leto komaj 128 kupov prodca. To je za tako živahen promet gotovo premalo. Dobava prodca, vožnja istega na cesto, posipavanje in cestar pa ne stanejo na leto nad 1000 K! Za kaj pa se porabi ogromni ostanek doklad? Za to, da si ptujski „purgarji“ z njim gradijo zložne in lepe ceste k svojim vinogradom v Haložah? Ali bi ne bilo bolje, da obdržimo te tisočake mi sami, namesto da jih mečemo v nenasitno žrelo Ptujčanov? Tisti del okrajne ceste, ki teče po naši občini, bi mi sami popravljali mnogo boljše in ceneje, ostala bi nam pa še lepa vsota, katero bi lahko porabili za popravilo drugih cest v naši občini. To je splošno mnenje občanov. Občinska cesta iz Rač na Ptujsko goro še tudi vedno čaka končne rešitve. Ko je še bil ptujski okrajni zastop v slovenskih rokah, se je nemški okrajni zastop mariborski zmirom na njega skliceval, kadar se je prosilo, naj se ta občinska cesta sprejme med okrajne ceste. Vedno je pravil, da kadar bo ptujski okrajni zastop to sklenil, potem bo to tudi on. Predbacival je takrat slovenskemu ptujskemu zastopu, da on zavlačuje celo zadevo. No, zdaj se je kos te ceste od Rač do Podove, ki leži v mariborskem okraju, že dvakrat posipal s prodcem, od tam naprej po ptujskem okraju pa še čisto nič! Kdo pa je zdaj tega kriv? Vendar ne Slovenci! Zakaj pa zdaj mariborski okrajni zastop nič ne očita ptujskemu? Pa seveda, vrana vrani oči ne izkljuje!

Kaj pa šele cesta od Šikolj na Sesterže! Prejšnji slovenski okrajni zastop nam je že bil zagotovil, da se bo ta za našo in za haloške občine tako potrebna cesta sprejela med okrajne ceste. Sedanji nemški okrajni zastop pa nam jo je takoj v prvi seji odrekel! Ves les za kurjavo, krmo s travnikov in vino z vinogradov moramo voziti po tej cesti. Nadalje je to najkrajša zveza med Haložami in Dravinjsko dolino ter Ptujskim poljem. In kakšna je ta cesta?! Kolesa se udirajo do osi v njej, voda dere čez njo, niti dva para živine ne moreta potegniti po njej voza, ki ga po drugi cesti lahko z enim samim živinčetom pelješ! In vse naše prošnje in molodovanje ne pomaga nič! Zgodilo se bo, da se bo na tej cesti enkrat zvrnil kak voz, tako da ga ne bo moči več iz blata spraviti. Potem nam ga bote pa vi, ptujski gospodje, prišli pomagat vun vlačiti, kaj ne! A dolgo ne bomo več prenašali

tega preziranja naših krvavih potreb in naših prošelj! Ti prokleti „Štajerci“, ki se vedno hvališ, da ti je samo blagor kmetkega ljudstva pri srcu, zakaj pa tu molčiš kot grob? Ti si tako blizu ptujskih gospodov, podregni jih vendar enkrat! A seveda, zabavljati in psovati slovenske duhovnike, slovenske odvetnike, sploh vse, kar je slovensko, to znaš, samo lagati in ljudstvu pesek metati v oči, to je tvoje edino delo in veselje, a resnično pomagaj se nisi nikomur! Vam zaslepljenim Cirkovčanom pa, ki vam je „Štajere“ več kot evangelij, ki še vedno tako slastno čitate tiste njegove nesramne in grde laži, vam pa kličem: Spametujte se vendar enkrat, odprite oči, poženite to „ptujsko giftno kromo“ tja, kamor spada, t. j. na gnoj.

Iz vuhredškega grabna. (Voda, žage.) Odkar so na tej vodi začeli žage staviti, to je že od starodavnih časov sem, ko so z lesom začeli mnogo trgovati, se ni nihče radi vode, oziroma vodne moči, nikdar pritožil. Štiri občine, Vuhred, Sv. Anton, Jančevirh-Arlica in Ribnica imajo gotovo nad 100 žag ob tej vodi in stranskih grabnih. Ko so pa pred nekaj leti v Vuhredu napravili tovarno za usnje, so se začeli za vodo pogajati. Žagarji ob vodi ne bi smeli zapirati in nabirati vodo. Tovarna je bila prodana, a ostala je elektrarna, od katere je napeljana električna luč v Marenberg. Da ne bi vode primanjkovalo, je marenberška občina vložila tožbo proti posestnikom žag. Nekaterim je bila že celo kazen naložena, a je glavarstvo kazen odpustilo. Posestniki žag so napravili priziv, kateri je bil prvokrat odklonjen. — Gotovo so že nad sto let brez ovir žagali ob tej vodi, a zdaj temu nasprotuje občina Marenberg. Le ti bi si naj bili na levem bregu Drave napravili elektrarno. Upamo, da se bode ta zadeva ugodno rešila za kmete in posestnike žag ob vuhredski vodi. Ako ne, bi bili primorani, po našem poslancu pravico izposlovati.

Več posestnikov žag.

Iz celjske okolice. (Nemška ljubeznjivost.) V kavarni v Celju so sedeli nemčurji pri eni mizi. Neki posebno zagrizen obližnjenež je začel svoje tovariše kratkočasiti na poseben način. Obrne se k svojemu sosedu in mu reče: „Poglej, tega-le psa sem nedavno kupil. Čelo ima ravno tako kakor kak kmet iz naše okolice; oči mu gledajo tako, kakor slovenskemu duhovniku, cel izraz pa je tak, kakor obraz slovenskega advokata“. Ta nemški kulturonošec je pri tem imenoval znane rodoljube, duhovnike in odvetnike v Celju.

Ta gospodič ni dobro naletel. Pri sosedni mizi je sedel Janez Samec iz Lokrova. Ko zasliši one nesramne besede, pravi čisto mirno: „Kaj pa so vam storili ti ljudje? Mislim, da so vsaj toliko pošteni, kakor vi. Našega kmeta in slovenske duhovnike ne boste primerjali s psom!“ Kdo bi bil kaj hujšega rekel! Kakor stekli volkovi so se vzdignili — in vsi nad Samca. Hoteli so ga zagnati ven, klicali po policajih, kavarnar je priletel, kakor bi imel nekaj v hlačah; kajti korenjaški Samec se vzdigne, vdari ob mizo in zabrešči: „Nimate toliko in taci policajev v Celju, da bi mene ven nesli. Moj denar je toliko vreden, kot vsacega nemčurja, jaz ostanem tukaj in vam pokažem, da slovenski kmetje niso psi“. Pri tej priliki najprej kliče Janezu Samcu: Slava vam in vsakemu, ki se bo tako potegnil za svojo čast in čast slovenskega naroda kakor vi. Dobro bi bilo, da bi včasih pokazala slovenska zavest nasprotnikom koliko sme govoriti. Druga stvar je pa ta-le: vsak kdor kupi samo za 2 krajcarja v gostilni ali prodajalni, kjer psujejo Slovence, tisti se pregreši proti slovenski domovini, proti svojemu narodu in proti svoji časti. Kadar greste kupovat v Celje ali kam drugam, zapišite si najprej v spomin besede: Mene in moj narod primerjajo s psom! In res bi bil pes, ko bi nosil denar tistemu, ki ga tepe s takimi priimki. Ali se ne bo čutil vsakdo žaljenega pri teh besedah? Kdor drži še kaj na svojo čast, komur so drage svetinje, ki jih je prijel od svojega

naroda, tisti ne bo pri svojih zagrizenih nasprotnikih kupil niti za 2 krajcarja. Kdor tega ne razume, mu ni pomagati. Odgovarjajmo vsi in samo na ta način.

Iz Vidma. (Občinske volitve.) Dne 28. t. m. se bodo zopet vršile občinske volitve. Zopet si bodeta stali nasproti dve stranki: nemškutarski štajercijanci združeni z videmskimi liberalci in pa slovenski kmetje. Ker imajo videmski nemškutarji in liberalci na svoji strani mnogo liberalnih in nemškutarskih kmetov, ne bo majhna ta stranka. Vendar jo pa trikrat prekosi kmečka slovenska stranka, ako pridejo vsi naši kmetje na volišče. In dolžnost je, da pridejo. Kajti videmski nemškutarji nam že več let blatijo naše moze in našo slovensko občino po raznih nemških in nemškutarskih časopisih. Ko je Novak nekdanj zmagal, zagnali so krik po nemških listih: videmska občina je postala nemška. Taki obrekovalci, ki zanikujejo slovenski značaj Vidma, pač ne zaslužijo, da bi sedeli v občinskem zastopu. Njim se ne sme več izročiti gospodarstvo občine. Tega zaupanja niso vredni, ker je bilo pokradenega toliko občinskega denarja takrat, ko so bili oni gospodarji. Izginili so tisočaki iz občinske blagajne, loterijskega in skladnega denarja za novo kaplanijo. Ako bi bili kmetje takrat imeli občino v rokah, bi se ne zgodile te goljufije. Dobro gospodarstvo se je začelo, ko je bil izvoljen sedanji župan Fr. Ban. Znani lažnjivi dopisna „Štajerca“ trdi v „Štajercu“, da je župan Ban poneveril 640 K občinskega denarja, kar je pa očitna laž. Ako bi se bil bivši občinski tajnik Nunčič takoj, ko je bil Ban izvoljen županom, odstavil, kakor je zahteval Ban, ne bi se dogodilo to poneverjenje. Sicer je pa bivši tajnik Nunčič, kateri je bil prisiljen že več tisočakov poneverjenega denarja plačati nazaj, pri sodnijski obravnavi v Celju sam dal izjavo, da je tudi teh 640 K on porabil in se je zavezal poplačati tudi to svoto. Nemškutarsko-liberalne stranke pa ne volite, kmetje, tudi radi tega ne, ker hočejo ti kar vse Videmčane spraviti v odbor. To pa vendar ne gre, da bi Videmčani komandirali celo veliko občino, da bi v nji imeli prvo besedo Zupce, Nunčič, Bieber, kmetje pa bi ne imeli nobene veljave. Videmska občina je kmečka občina, volilci ste skoraj sami kmetje, občinske doklade plačujete večinoma kmetje, zato pa morate prvo besedo v občini imeti kmetje. Kmetje ne potrebujejo več nobenega jeroba, vi znate sami dobro, da, boljše kot štajercijanci gospodariti z občinskim premoženjem. Ne dajte torej glasu nobenemu videmskemu štajercijancu ali liberalcu, pa tudi ne njihovim podrepnikom liberalnim, nemškutarskim kmetom! Ne sladka beseda, ne grožnja naj vas ne premoti, da bi ostali na dan volitve doma, ali potegnili z Videmčani in tako izdali svojo pošteno slovensko kmečko stranko! Kmetje, vsi na volišče, volite edino in zmaga bo vaša!

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Poročil se je v Vojniku A. Eppich, učitelj na nemški vojniški šoli z gđ. Mici Košutnikovo. — V Šoštanju se je poročil Adolf Orel z gđ. Angelo Brežnikovo.

Iz šole. Učiteljsko usposobljenostno izkušnjo za splošne ljudske šole s slovenskim in nemškim učnim jezikom so napravili v Ljubljani: Hermina Bračič, začasna učiteljica v Dobovi; Marija Furlan, učit. suplentinja v Dornavi; Ottilija Fünk, učit. suplentinja v St. Petru na Medvedovem selu; Marija Jurko, prov. učiteljica v Artičah; Karolina Lavrič, prov. učiteljica pri Sv. Ani na Krembergu; Ana Stegenšek, prov. učiteljica v St. Petru pri Laškem; Rudolf Dostal, provizorični učitelj v Ljutomeru; Franc Drnovšek, prov. učitelj v Artičah; Vincenc Okorn, prov. učitelj v Rajhenburgu; Ivan Petrák, učit. suplent v St. Juriju nad Ta-